

*** IJs ***

Wellicht is *Ijs* dan nog de meest beschouwelijke van de drie. Joachim Robbrecht maakt in zijn voorstelling een bilan op van de projecties die de liefde nodig heeft om in zichzelf te kunnen geloven. Maar tegelijkertijd legt hij op die manier ook de 'typisch' Nederlandse volksaard bloot, met zijn verlangen naar zekerheid en veiligheid, die de overgave al bij voorbaat hypothekeert en opsluit in het veilig vergulde kader van het zondagse museumbezoek.

In het kort: Abke Haring en Walter Bart schaatsen behendig over het ijs van hun jonge liefde. Zij leeft in een romantisch escapisme, hij vertaalt haar verlangen in bakstenen en weekenduitstapjes. Het absurd uitgegroeide spel van de acteurs is zo aanstekelijk dat de angel van het verhaal je in eerste instantie ontgaat. Het koppel banjert vrolijk door de polder en waant zich voor een snipperdag één met de woeste vervoering van het landschap. Ze verliezen zich in een boerenschilderij in het Rijksmuseum, en eten pizza in de sofa. En van het één komt het ander: uit het fantasma groeit de werkelijkheid, een huwelijksaanzoek, en het betonnen construct met uitzicht op de plassen, compleet met loopbruggetjes en wandelmogelijkheden, op pendelafstand van de stad.

In *Ijs* gaat het over de marketing van de liefde, over de manier waarop romantiek wordt verpakt in immobiliendeals en kunstvermaak. Maar even goed blijft er na de breuk iets over dat niet kan worden kapot geanalyseerd. Dat ongrijpbare je ne sais quoi van een verlangen dat je rationeel niet kan verdedigen. Van een gemis naar datgene waar je nu net zo graag van verlost wilde worden. En dat door de tomeloze energie waarmee Abke Haring wild in het rond maait, perfect wordt belichaamd.

*** The Ballad of Ricky and Ronny ***

In vergelijking met de jonge vervoering van *Ijs*, heeft de liefde in *The Ballad of Ricky and Ronny* haar sporen al ruimschoots verdiend. Geen grootse gebaren hier, maar enkel de ingehouden monotonie van een relatie die zo langzamerhand geen enkele illusie meer heeft op te houden. Anneke Bonnema en Hans Petter Dahl staan eenzaam op een quasi leeg podium, enkel begeleid door een simpele *rhythm box*. Hun pop opera is een nauwelijks hoorbare echo van de enthousiaste onschuld en pathetiek van de rock 'n roll-jaren, van het geloof in de uiteindelijke verlossing. De monotone uitvoering van de songs, verhindert dat je jezelf in emoties verliest. Onaangedaan gaan de twee protagonisten door hun repertoire: *rhythm box* aan, *rhythm box* uit. De klank is mechanisch, de stemmen ingehouden en vlak. Geen rock machismo. Geen adrenaline. Geen testosteron.

Enkel nog de essentie. Twee stemmen. Eén ritme. Dat de dagdagelijksheid van de verveling, het verlies, en de stille wanhoop, onverbiddelijk voortstuwt.

The Ballad of Rocky and Ronny is daarom nog geen neerslachtige voorstelling. Melancholisch, dat wel, maar dan zonder enige vorm van pathetiek. De rock-duetten sluimeren ergens tussen Nico en Leonard Cohen in. Kurkdroog, ontdaan van hun zachte verleiding, onthullen ze enkel nog de onbarmhartigheid van het alledaagse. Van een liefde die haar eigen grenzen ruim heeft overschreden.

Het is precies het ingehouden spel van beide acteurs, en hun keuze om het rockgehalte van de voorstelling te temperen tot op het punt van verveling, dat deze voorstelling zo krachtig maakt. Elke song ademt herinneringen, maar spreekt tegelijkertijd van het deficit van een verloren geloof. Ricky en Ronny waren kinderen van hun tijd, denk je. Zij hebben hun heil gezocht in religie en politiek, maar niet echt. In het geloof en de natuur, maar zonder veel overtuiging. Ze zijn de eerste generatie die seks hebben losgekoppeld van reproductie.

En nu, zoveel jaar later, proberen ze zich te verzoenen met de leegte van hun aspiraties. Ronny waagt nog eens een futiele poging tot subversie door op hoge hakken over het podium te drenzen met een nylon over zijn kop. Ricky hijst zich in een sexy club outfit, die niks aan de verbeelding van haar welgevormde achterkant overlaat. Maar hun fantasieën lopen enkel nog uit op kleinzielig geneuzel. Meer en meer neemt de angst het over van de verbeelding. In het begin houdt de voorstelling nog vast aan de herkenbaarheid van een vermoeid en repetitief koppelleven, maar langzamerhand evolueert *The Ballad* naar absurde waanzin. Het begint met een onschuldige hallucinatie: Ronny ziet op een avond, tijdens een gezellig etentje bij kaarlicht, de geest van een kind plaats nemen aan de tafel. Hij noemt zijn imaginaire kind Vrijheid, en wijst hem een kamer toe in hun steeds labyrintischer uitdijende huis. Ook Ricky verliest zich meer en meer in het idee van hun vormeloze nageboorte. De enige informatie die je als toeschouwer krijgt over het kind, komt uit de popnummers, waarvan de taal zich steeds verder van een herkenbare werkelijkheid losmaakt. De ene keer neemt Vrijheid de gestalte aan van een onvolgroeid geslachtsdeel in een doodsbed van sperma. De andere keer is hij niet meer dan een windvlaag, die het hele huis verkilt. Of een paar donkere wolken, die de oorlogsdreiging binnenwurmt in hun narcistische leventjes. Vrijheid is een kind dat niet geboren lijkt uit wellust, maar uit verlies. Uit de onverwerkte rouw om de hoop die nooit waarheid is geworden. Niet zozeer de rouw om een verlo-